

и ги прекара два пѣти по коситѣ. Сложи си огърлица отъ пламтящи гранати и две тежки ковани гривни на киткитѣ. Пакъ се огледа и се усмихна.

Хубава бѣше.

Следъ като се нагизди, тя се завъртѣ изъ стаята въ безумно ликуване, запѣ ярка волна пѣсенъ и се спусна презъ предверието къмъ работната на царя. Надникна презъ вратата. Калоянъ стоеше правъ до масата си и казваше на писеца Иванъ, какво да пише въ посланието до Никейския императоръ.

Царицата влѣзе тихо вѣтре, седна на една ракла и търпеливо зачака. Мина много време. Вдълбоченъ въ съчиняването на писмото, царьтъ едва забеляза присѣтствието ѝ. Когато свършиха, и писецътъ се оттегли, той постоя малко замисленъ и внезапно се обърна къмъ жена си:

— Кога си влѣзла Целгубо? Но добре, че дойде. Искахъ да поговоря съ тебе. Слушай... Вѣрвашъ ли, че Иона ще се съгласи да го пратя съ послание до Селджукскитѣ турци?

— Не знамъ. Но ако го накарашъ... Ще се съгласи.

— Само той може да ми свърши най-добре тази работа. Той ще поиска за себе си съюза на султана. Вѣрвамъ, да го склони. Ще му пратя вестъ... Дано Иванъ не е още излѣзълъ изъ града, — и той понечи да плесне съ ржце.

Но царицата стана, доближи го, и галено се облегна на рамото му.

— Стига си работилъ днесъ... Вижъ колко е бледо лицето ти. Азъ пъкъ мислѣхъ да излѣземъ нѣкъде. Нали днесъ е сватбата на Калина, дъщерята на великия боляръ Николица. Обещахме да отидемъ. Ще ни чакатъ.

Калоянъ се навѣси отъ досада. Махна съ ржка.

— Азъ бѣхъ съвсемъ забравилъ. Нека най-напредъ пратимъ писмата. Ти върви въ стаята си. Като си свърша работата, ще те повикамъ.

Целгуба изкриви устни.

— Това е все едно да не отидешъ! Знамъ, че ще чакамъ, чакамъ, а най-накрая ще кажешъ, че си изморенъ,